

Hier snackt Käpt'n Cordts

Teihn grode dicke Tofeln Schokolood

Goden Dag, leve Frünnen,

in den letzten groden Krieg geev dat manket nich. Over uns Mudder, Vadder wörr an de Front, is allens över allens dör komen, to, in de böse Tied.

Over mol seeg dat bös ut. Miene Schoh mussen mol besohlt warnn. Uns Heinischooster, as wi to unsen Schooster –Meester an 'n Diek seggen dän, harr mitmol keen Ledder mehr. „Deit mi leed“, sä he to mi, „in veer Weken schall dat waller Ledder ut Frankriek geven“. Uns Mudder harr mit unsen Knoot-Fischer Harms snackt. „Dien Jung“, so sä he, „schall mol mit mi rut föhren. Ik heef dor 'n goden Gedanken. Harr he. Un dat wörrn 'n Goden.

Mien Fründ Dittmer un ik schippem mit siene „Preciosa“ denn jo los. Un he sä: „Jungs ik sett jo an den ‚Groten Kutter-Sand‘ af. Hier hebbt ji twee Mees (Messer) un denn sniet ji ut den notlanden ingelschen Fleger soveel Gummi von de Flögels af as ji könnt. Dor hett he 'n Barg von. Un an de hoge Kant, an Nordmanns-Eck, hol ik jo waller af.“

De Fleger, dat wörr 'n Bomber un Opklärer von de Sort „Handly Pages Hampden“. Wie Jungs harrn jo grode Lüst. Over erst mussen wi den Fleger von vör bit achter dörsnuppert. Un warraftig funn Dittmer vor den Stüürknüppel in een depet Lock teihn grode dicke Tofeln Schokolood. Donnerlüttjen, dat wöör wat. De harr dat düütsche „Fliegersuch- Kommando“ nich funnen. Wi hebbt uns dat ehrlich deelt: Unkel Harms kreeg wat, de Schooster. So goot hett uns Schokolood no ni nich smeckt mutt ik seggen.

As de Amerikoner 1945 toerst Land Wussen besetten dän, dor harr Dittmer 'n feinen Gedanken. „De Suldoten hebbt in Cappelman jehr Huus 'n ganzen Barg von Schokolood op 'n Disch lingen. Dat heff ik dör dat Finster sehn“, sä he. Dittmer harr ‚n Gedanken um an de Schokolood ran tokomen.

De ole Hermann Meier, de in de twintiger Johren langen in Ameriko wesen wörr, hulf em mit dissen Satz: “I want to clean your shoes. Please give me schocolate. Thank you very much for this present!” De ole Meier harr noch lacht un seggt: „Fein, mien Jung, so fangt in Ameriko jeder Mann an riek to warnn“.

Dittmer harr dat ingelsche buten Kopp lehrt un - hett Schoh putz, Kinners, dat nehm keen End. Ik heff dat ok mookt un bi enen Offizier veel Glück harrt To Wiehnachten 1945 hett he miene Mudder teihn Toffel so tosteken un seggt: „Für eure kleine gute Mensch“.

Ik kann jo gor nicht seggen wo ik mi freut heff. Wiehnachten geev dat in de Tied kene Schokolood unnern Wiehnachtsboom. Twee Tofeln kreeg ik loter. Dree Tofeln hett mien Noverfründ Hans Wienachten achter de Kusen steken kunnt. Wat wörr dat Glück doch good to uns Pööxs (kleines Kind).

Ik grööt jo düchtig un bliev jümmer joe ole Fründ

Käpt'n Cordts

Text von Hein Carstens

Erschienen in der Nordsee-Zeitung am 29. November 2017